

[Boligministeren]

i, at der er mange tilfælde, hvor pengene let nok kommer ind i Grundejernes Investeringsfond, men hvor vi bl.a. må se på både beløbenes størrelse og ikke mindst en ting, som er faldet mig i øjnene, og som jeg gerne ser ændret i det lejevlovsforslag, jeg agter at fremkomme med, nemlig muligheden for at få pengene udbetalt igen, når man når en vis alder. Der er jo en vis urimelighed i, at man omtrent skal være 100 år, før man kan få de penge udbetalt, som allerede er indeholdt i Grundejernes Investeringsfond, så jeg er parat til at se på, om vi måske kan kanalisere det bedre.

Hr. Baadsgaard var inde på spørgsmålet – ligesom fru Kirsten Jacobsen var det, men unægtelig med et modsat fortegn – om det frie boligmarked og spurgte, om det var lig med at sælge bøv. Nej, det er det på ingen måde, alene af den grund, at det at opføre en bolig jo er noget, som ikke sker fra den ene dag til den anden. Det er også derfor, at mange af de byggeprognoser, vi arbejder med, måske godt kan virke forvirrende på nogle. De afspejler ikke den udvikling, der er sket i dette år, men en udvikling, som er sket i de foregående år, hvor en del af nybyggeriet har fundet sted. Så det er ikke at regne med bøv.

Det er heller ikke at regne med bøv ud fra den betragtning, at en bøv jo som regel fortæres, når den bliver sat på bordet, hvorimod en bolig forhåbentlig gerne skulle stå en ganske lang årække, og det er også derfor, at mange af de betragtninger, vi bliver nødt til at lægge til grund, når vi tegner en boligpolitik, har nogle helt, helt andre og grundlæggende ting i sig end det at sælge bøv.

Men må jeg så dertil sige, at deri ligger også for mig, at man kunne spørge, hvorfor man ikke lige så godt kunne sørge for, at der var et marked for, at folk kunne købe, leje på en eller anden måde – andelsmæssigt måske – kunne komme ind i en bolig, lige så vel som man kan sige, at man har valget mellem en bøv og en rødspætte.

Der må være nøjagtig samme muligheder inden for et varieret boligmarked, og derfor er det også regeringens tankegang, at vi skal prøve på at komme væk fra den monopolisering, som jeg føler vi i alt for mange år har haft, hvor vi for ensidigt har satset på det almennyttige byggeri og altså ikke har givet folk mulighed for at købe en rødspætte frem for at købe en bøv.

Der er flere, der har været inde på spørgsmålet om den demografiske udvikling. Det er jo i meget høj grad den, som ligger til grund for den ændring i nybyggeriet, som redegørelsen lægger op til. Alle undersøgelser viser jo, at vi må regne med en ganske betragtelig nedgang – det kan vi måske beklage – en nedgang på op til 30 pct. i antallet af unge op til 25 år i den kommende årrække; også årgangene derover vil omkring år 2000 vise en lille tilbagegang, hvorimod den befolkningsgruppe, som virkelig vil være i stigning – og det er selvfølgelig noget, som også boligmæssigt kan volde visse problemer – især er den ældste del af den ældre befolkningsgruppe.

Derfor bliver spørgsmålet om vores ældreboligpolitik også noget meget påtrængende. Vi beskæftigede os med det forleden dag, da vi havde debatten om ældrepolitik i det hele taget her i Tinget. Jeg vil i den forbindelse starte lidt bagfra med hr. Lysholm Christensen, der var inde på noget, som vi også behandlede i forbindelse med debatten forleden, nemlig spørgsmålet, om disse ældreboliger nødvendigvis behøver at være 2-rums-boliger.

Da vi drøftede ældreboligloven, som jeg rolig kan sige har været en meget stor succes – det har været en succes herhjemme; det har været en succes, som har gjort, at vi også i udlandet virkelig har opnået opmærksomhed med netop denne boligtype, som vi også er begyndt at eksportere sågar til så fjerne steder som Japan – mener jeg, at vi gjorde noget rigtigt, idet vi prøvede på at få folk væk fra institutionspræget i ældretilværelsen. Vi prøvede på at ændre det til, at der blev bygget individuelle boliger til den heldigvis meget store del af den ældre befolkning, som er i stand til at benytte disse to værelser.

Men jeg gjorde også opmærksom på – og jeg vil gerne gentage det, for det var jo ikke sikkert, at hr. Lysholm Christensen havde mulighed for at høre det den dag – at i ældreboligloven gælder der stadig væk en dispensationsmulighed, nemlig at man godt kan opføre sådanne ældreboliger, uden at de nødvendigvis er forsynet med et køkken; det vil sige, at vi altså godt kan give visse af ældreboligerne det plejehjemspræg, som måske kan være påkrævet for visse grupper mennesker. I den forbindelse tænker jeg især på de psykisk handicappede, som jeg er enig med mange i nok ikke har det fulde udbytte af en totalt individuel bolig.